

Van drie kleine poesjes

door P. VAN RENSSSEN.

Mies en Miep waren twee leuke, kleine poesjes, die graag melk lustten en erg graag korstjes kaas, en héél erg graag velletjes van het vleesch.

Kleine poesjes waren 't. Maar toch eigenlijk ook weer niet zoo heel klein. Want ze leefden al heelemaal zonder Moeder en ik geloof vast, dat zij zelf zich al heel groot voelden. Zoo zijn kleine poesjes.

Ze hadden altijd den heelen dag schik. Alleen als het zonnetje door de ramen scheen lagen ze wel eens een poos in het warme licht, met de schitter-oogjes toe of op zóó'n klein kiertje, dat je toch niet zien kon hoe gúitig ze eigenlijk keken. Ook 's middags, als ze moe waren van het spelen, of hun mollige poeze-buikjes rond hadden gegeten, sliepen ze meestal een poosje.

Maar het overige van den dag waren ze overal te vinden, behalve als je ze soms zocht. Elly, het vrouwtje van de poesjes, zag ze wel eens plotseling in het bloemenrek zitten, dat voor het keukenraam was aangebracht. Het venster van de huiskamer daar schuin tegenover, stond 's morgens gewoonlijk een poosje open omdat de kamer dan gedaan werd; meer dan eens gebeurde 't dan, dat Miep haar vlugge lijfje inkromp voor een sprong en . . . . wip, op het bloemenrek zat. Mies, die iets minder vlug was, maakte dan toch ook maar van de gelegenheid gebruik en een oogenblik later zaten ze allebei met hun bekjes en voorpootjes heel genoegelijk aan de blaadjes van de Oost-Indische-kers te trekken. Niet dat ze die zoo graag lustten, o nee, maar, zie je, die blaadjes aan de lange stengels waren zoo bewegelijk, zoo echt om mee te spelen voor een poesje. Doch dan schoof Moeder voor Elly het keukenraam op, en zelf trok Elly ze een voor een naar binnen. Dat moest heel voorzichtig gebeuren

natuurlijk, want de pootjes grepen zich altijd vast aan de planten en er was veel kans, die stuk te trekken.

Denk maar niet, dat Elly daarna kon knorren op de poesjes, die toch heusch een beetje stout geweest waren! Hoe zou ze kunnen! Mies en Miep waren nog maar zoo klein en zoo erg lief en zacht. En was Mies eenmaal bij haar, dan begon het vleistertje direct te spinnen.

Op een keer gelukte het de beide poesjes in de schuur te komen, die vlak bij huis stond en meestal gesloten was. Ze waren nog nooit zoo ver van hun mandje vandaan geweest, dus je begrijpt, dat er veel voor hen te zien was. Alles was zoo vreemd en zoo nieuw voor ze, overal gingen hun kleine neusjes langs, ze besnuffelden alles.

Het was half donker in de schuur. De deur stond op een smal kiertje en liet een dunne strook zonlicht door. Het halve duister in de hoeken maakte 't erg geheimzinnig voor de poesjes, wier nieuwsgierigheid hoe langer hoe grooter werd. Vooral toen zij heelemaal achterin een vuilnisbak vonden staan, die vroeger, toen hij nog heel was, geregeld gebruikt werd.

Ze liepen er heel gewichtig een paar malen omheen, snuffelden eraan of keken onderzoekend op naar den rand. Wat zou 't voor een ding zijn?

Maar het ding zei niets en stond maar doodstil in het halfdonker, alsof 't bang was.

Nèt dachten ze erover, het onderzoek maar te staken, toen zij opgeschrikt werden door het piepen van de deur. Wie zou daar zijn? Ze scholen wat weg, bang voor de komst van het vrouwtje of haar Moeder. Die zou hen zeker meenemen.

Nog eens piepte de deur, en voorzichtig kwam . . . . een ander poesje de schuur binnen. Het was iets grooter dan zij, en zeker hier al eens meer geweest, want al dadelijk ontdekte ze de poesjes achter den vuilnisbak.

„Wie zijn jullie en wat kom je hier doen?” Nieuwsgierig klonk het stemmetje van de poes.

Nu kwam Miep voor den dag, ze was heelemaal niet bang meer.

„We zijn Mies en Miep van het huis hiernaast, en kwamen eens kijken. We zijn hier nog nooit geweest; jij wel? Of kom je ook zoo maar eens, voor 't eerst?”

Mies was ook naar voren gekomen en nu vertelde de vreemde poes, dat ze eventjes verder woonde en gisteren al eens in de schuur geweest was. Ze had er toen muizen gehoord, dáár (ze keek naar het vreemde ding, dat Miep en Mies al zoo raar geleden had), doch juist toen ze op den vuilnisbak — zoo heette het ding zeker — wou springen, was er een vrouw in de deur gekomen. Natuurlijk had ze zich dadelijk uit de voeten gemaakt.

„Muizen — wat zijn dat?” vroegen Miep en Mies tegelijk.

„Muizen, wel, dat zijn . . .” De poes kon 't niet zoo precies zeggen. „Maar lekker dat ze zijn! . . .”

„Lekkerder dan kaaskorstjes?” vroeg Mies.

„Dat zou 'k meenen!”

„Nog lekkerder dan vleeschvelletjes?” kwam Miep.

„O, nog veel lekkerder! Ze zijn levend, je kunt ze bijten en er fijn mee spelen!”

Lekkerder dan kaaskorstjes! Mies likte begeerig haar snuitje.

Lekkerder dan velletjes van het vleesch! Miep keek verlangend naar het geheimzinnige ding, dat vuilnisbak heette.

— Opeens spitste de vreemde poes haar ooren. „Stil! Ik hoor wat!”

Doodstil lagen de drie poesjes naast elkaar tegen den grond gedrukt, hun glinsterende tijgeroogjes keken aandachtig naar den hoek van de schuur.

„Er op af, en net zoolang wachten tot er eentje uitkomt”.

„Wat?” vroeg Mies.

„Wel, een muis natuurlijk!”

In den donkeren hoek zaten ze te loeren, alle drie. Na een poosje zagen ze een heel, heel klein zwart gaatje onder de planken van den muur. „Daar komt de muis uit!”

— Maar wat was dat?

Uit den vuilnisbak kwam een geluid, alsof er iets in viel, en vlak daarop hoorden ze: „trip-trip-trip . . .” ook in den vuilnisbak.

Op hetzelfde oogenblik zaten de poesjes samen er omheen.

Stil! . . . .

Hoor, wéér dat getrip.

En eer de twee andere hetzelfde hadden kunnen doen, was Miep al op den rand van den bak gesprongen, en — er in!

Weer een geluid, alsof er iets in viel, maar nu vlak bij en harder. En de twee poesjes wisten nu wel zeker, wat dat was.

De vreemde poes keek over den rand heen. Waar was de muis? Had Miep 'em? Nee, een muis zag ze niet, maar op den bodem van den bak lag Miep haar pootje te likken.

„Maauw!” zei ze.

Geen muis!

Waar zou die gebleven zijn?

De vreemde poes zat weer bij 't muizengaatje te loeren. Maar niets was er meer te zien.

Het gaatje bleef klein en zwart en geen muisje waagde zich er uit.

Ondertusschen was Miep mauwend uit den vuilnisbak gekomen.

Vreemd, vond Mies: wat liep ze raar! Zou haar pootje zoo'n pijn doen? Het was ook nog maar de eerste keer, dat zij uit muizen-vangen waren gegaan, dat kon je maar zoo ineens niet goed.

Hinkend liep Miep naar de deur met Mies achter zich.

En toen ze stil de keuken binnengekomen waren ging Miep in haar mandje liggen, want ze had erge pijn aan haar pootje.

Mies kwam er bij, en samen begonnen zij ijverig het zeere pootje met hun warme tongetjes te likken.

— Totdat het avond werd en Elly, het vrouwtje, hen toedekte.

Den volgenden morgen was Mies het eerst wakker, ze had het vrouwtje gehoord; die was zeker al opgestaan.

Stil sloop ze uit de mand, likte het restje melk van haar schoteltje en ging terug naar Miep, die niets gemerkt had en nog rustig in de mand lag, haar oogjes toe.

En toen Mies haar wekte en de poeze-oogjes zich open- den, was al de pijn uit Mieps zeere pootje verdwenen.

